

Tensió a Sabadell

L'estil Bustos

Versió web:

<http://aurigm.com/tensioasabadell>

Contactar amb l'autor:

aurigm@gmail.com

Alguns drets reservats:

<http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/deed.ca>

Introducció

El passat mes d'abril el clima de tensió que es respira a Sabadell des de fa uns anys va empitjorar per la detenció d'un noi de 14 anys per enganxar adhesius contra l'alcalde. Aquesta actuació va provocar nombroses manifestacions, la dimissió d'un regidor i, finalment, la ruptura del govern per discrepàncies dels seus socis.

Però la divisió social de Sabadell ve de lluny. L'any 1999 l'alcalde de Sabadell de tota la transició democràtica Antoni Farrés, d'Iniciativa, va deixar voluntàriament el càrrec al final del mandat. Farrés, d'una família molt coneguda i amb un gran carisma a Sabadell, va ser un alcalde molt respectat i se li atribueix mà esquerra per superar els problemes.

Les primeres eleccions sense Farrés les va guanyar, per sorpresa, el PSC, amb 122 vots de diferència. Manuel Bustos va formar un govern de coalició amb els suports que necessitava per accedir a l'alcaldia. Els farreristes van quedar tocats per la marxa del seu líder i per la derrota electoral, i es van dividir entre l'Entesa, Iniciativa verds i EUiA. El capital polític de Farrés el va capitalitzar l'Entesa, que actualment té només dos regidors a l'Ajuntament.

Amb aquesta situació, Bustos va gaudir d'una legislatura còmoda sense crítica política i va poder fer créixer la seva popularitat des de l'alcaldia. Així doncs, Bustos va guanyar per majoria absoluta en les següents eleccions municipals, l'any 2003. Tot i això, per evitar enfrontar-se a una oposició crítica, Bustos va decidir continuar amb el govern de coalició, i els seus socis no van voler renunciar als càrrecs polítics i als importants sous. Convergència, però, va abandonar uns mesos després, queixant-se de la manera de governar dels socialistes, massa unilateral.

Des de 1999, doncs, Bustos només ha trobat un front crític a la seva gestió a l'Ajuntament en la ciutadania. L'anomenada societat civil, organitzada a través de diverses associacions i entitats, ha estat la veritable oposició. Aquestes entitats, moltes d'elles juvenils, han estat objecte d'una constant criminalització i deslegitimització per part de Bustos, i una forta repressió de la policia municipal, que va arribar al seu punt més àlgid l'octubre del 2003, en la nit del Bamba. Des d'aquella nit, el govern municipal i els moviments juvenils protagonitzen un enfrontament constant, amb un revifament del moviment okupa i fortes campanyes de crítica a la gestió municipal.

La situació va esclatar quan, el passat 14 d'abril, un noi de 14 anys va ser detingut i presumptament agredit per un policia, per enganxar adhesius amb el lema "estil Bustos, no gràcies", com els que omplen la ciutat. L'endemà, un policia municipal va perseguir i agredir manifestants que protestaven contra aquesta actuació, cosa que va acabar de disparar les crítiques a l'actuació policial i va fer saltar la crisi al consistori.

El responsable de la policia municipal Paco Bustos va haver de dimitir, tot i que ell va assegurar que ho feia per amenaces dels violents. Finalment les discrepàncies entre els socis de govern sobre l'actuació davant la crisi van acabar amb la ruptura del tripartit.

En les ultimes setmanes, però, la crispació s'ha reduït, tant a l'Ajuntament com al carrer. Això ha estat possible gràcies a l'acord del govern municipal amb els col·lectius juvenils, amb la mediació de la Federació d'Associacions de veïns, en que l'Ajuntament els ha cedit dos locals municipals i un grup de joves ha desallotjat voluntàriament una casa okupada.

L'estil Bustos

Des que va arribar a l'alcaldia de Sabadell l'any 1999, Manuel Bustos ha rebut crítiques per diversos aspectes de la seva gestió, però especialment per un: l'estil. L'anomenat estil Bustos.

L'estil Bustos es caracteritza, principalment, per una gran ofensiva mediàtica de venda d'imatge i una dura repressió de la crítica. Diuen de Manuel Bustos que governa la ciutat com si en fos l'amo, com un sheriff. En la seva vida privada, també, Bustos fa gala del seu particular estil i, per exemple, quan vol sortir a sopar, fa tancar el restaurant sencer, pagant la facturació de tota una nit.

La imatge pública

La cara més coneguda d'aquest estil és la política dels canapès. Els canapès són un ingredient imprescindible en el populisme de Bustos, i no falten a una sola recepció, inauguració o primera pedra. Bustos també organitza visites amb autocars a les obres de la ciutat. Malauradament no es tan eficaç en l'execució d'aquestes obres, que alguns cops s'han parat i no s'han acabat fins que els veïns han penjat pancartes als balcons de l'estil "Bustos repara ya", com va passar a la plaça Espanya.

Una de les dades que millor il·lustren l'estil Bustos és la multiplicació dels membres del gabinet de premsa de l'Ajuntament. Des que Bustos va arribar al poder, aquest departament s'ha quadruplicat respecte al del govern anterior. També sorprèn el fet que Bustos va a tothora acompanyat d'un fotògraf i que, segons diuen alguns, porta ja sis anys sortint diàriament al Diari de Sabadell.

La repressió de les crítiques

A Bustos també l'acusen de silenciar i reprimir qualsevol opinió contrària, i de servir-se de la policia municipal i dels mitjans de comunicació locals per a aquest propòsit. Per exemple, el cotxe que encapçalava una manifestació en suport del CSA Can Barba va rebre vuit multes de la policia municipal en només una hora. Un altre cas es la prohibició de la revista alternativa Ordint la Trama al bar Clau de Fa de la Biblioteca Municipal. Una altra actitud molt criticada és la criminalització dels col·lectius alternatius, i les múltiples traves burocràtiques que es troben aquests per part de l'Ajuntament a qualsevol iniciativa que volen dur a terme.

Dins la Policia Municipal, des de l'arribada de Bustos la plantilla s'ha incrementat considerablement, i s'ha creat un cos d'antiavalots i una secció d'espionatge (intel·ligència). Els antisistema acusen Bustos d'utilitzar la policia municipal com un exèrcit particular per a castigar els més crítics, però ell ho nega i afirma que "ningú pot creure que un polític dona una ordre a un policia per detenir un jove de 14 anys". Des de dins mateix de la plantilla, però, mitjans contrastats com el Periodico han tret a la llum queixes d'agents que asseguren que s'han limitat a "complir ordres".

Segons el Moviment Popular de Sabadell l'actuació policial a la manifestació de l'endemà de la detenció del noi va ser ja la dotzena actuació violenta i desproporcionada des de la tardor del 2003. La FAV, per la seva banda, creu que la creació d'una comissió independent que analitzi l'actuació policial no és la solució.

La manipulació als mitjans

L'estil Bustos també es caracteritza per la utilització dels mitjans de comunicació. Recentment un periodista local anònim va denunciar que responsables de l'Ajuntament han estat pressionant professionals de la comunicació per elaborar informacions que excloguessin les versions contràries al consistori i que "s'ha potenciat" la recerca "d'informacions que criminalitzessin i desacreditessin totes les entitats crítiques amb la gestió del consistori de Manuel Bustos".

Malgrat les pressions, però, hi ha periodistes que arriuen per explicar la veritat. És el cas d'un redactor del diari Sabadell que va ser present als fets del Bimba, i que va gravar personalment les imatges de l'agressió policial a la manifestació contra la detenció del noi de 14 anys, que s'han distribuït per tots els mitjans.

Els casos més evidents els trobem als mitjans sabadellencs. A finals del mes d'abril, el canal 50 va fer aparèixer una dona (que després s'ha sabut que és militant socialista) acusant sense proves al Casal Independentista Can Capablanca de ser al darrera de les amenaces a Paco Bustos. Al Diari de Sabadell i Ràdio Sabadell el relat dels últims fets ha reforçat sempre la versió oficial i ha silenciado les explicacions de les parts perjudicades, que en cap moment han aparegut en aquests mitjans. Des de la premsa local també s'ha reforçat insistentment la tesi de la guerra de bandes per justificar, des del seu inici, el problema de la violència feixista que es viu a Sabadell.

Aquests símptomes es repeteixen en alguns mitjans nacionals, com per exemple "La Vanguardia", on la situació arriba fins a l'extrem de titular articles amb frases de membres del govern, acusar els joves de Sabadell de violents, amagar les vergonyes de la policia dient que David Datzira va ser detingut "durante una manifestación", o treure a la llum informacions parcials sobre un suposat suport d'en David a Jarrai i altres organitzacions juvenils properes a ETA (per haver demanat el respecte dels drets humans amb els detinguts d'aquestes organitzacions, en un manifest).

Acusacions de malversació

Una altra acusació a Bustos és la de malversació de fons. Un dels casos sospitosos és el pagament de dos milions i mig de pessetes a l'empresa del marit de Rosa Alarcón (membre del departament de protocol de l'Ajuntament) per traslladar des de Barcelona l'exposició sobre Sarajevo que es va instal·lar a la Biblioteca del Vapor Badia. Bustos també ha tingut algunes denúncies per inflar factures de les campanyes electorals.

En aquesta mateixa línia, a molts sectors els molesta la extraordinària sintonia de Bustos amb l'elit econòmica de la ciutat, i el seu tracte clientelar.

El moviment alternatiu

Davant d'aquesta situació, diversos col·lectius i entitats s'han erigit com la veu crítica de la ciutat al govern municipal i a l'estil Bustos, a falta d'una oposició política forta. Entre aquells qui Bustos anomena "antisistema", hi ha multitud d'entitats veïnals, juvenils... la veu de tota la ciutadania.

El Moviment Popular de Sabadell

Algunes d'aquestes entitats formen el Moviment Popular de Sabadell, que és, segons ells mateixos es defineixen, "una xarxa cultural i política, de coordinació, treball i debat, que intenta constituir un bloc heterogeni però cohesionat". La seva funció és facilitar una coordinació eficaç entre els grups que el formen i permetre que s'especialitzin cadascun en el seu àmbit de treball.

Aquesta xarxa va crear-se el desembre de l'any 2003, a causa de la coincidència en una anàlisi teòrica de la situació. L'MPS se situa en l'espai polític de l'esquerra alternativa, rupturista i transformadora, i els diversos grups que l'integren treballen en temes diversos com l'ecologisme, l'antifeixisme, l'independentisme, la crítica a l'especulació, l'antisexisme o la contrainformació.

El nombre d'aquests col·lectius ja arriba, actualment, a un total de dotze: Alerta Solidària, Alternativa Estel, Assemblees de Joves Centre, Creu Alta, Nord i Sud, Assemblea d'Okupes de Sabadell, Casal Independentista Can Capablanca, Centre Social Alliberat Can Barba, Justa Revolta, Plataforma Antifeixista de Sabadell i Ràdio Trama.

Manifestos ciutadans

Una de les vies d'expressió de la ciutat han estat els diversos manifestos contra la gestió municipal presentats recentment, i que han rebut un gran suport popular.

El 15 d'abril es va presentar el "Manifest per una ciutat viva", que denuncia "l'aplicació sistemàtica d'una política sectària, intolerant i demagògica envers totes les persones i entitats que expressen qualsevol discrepància o crítica amb l'actuació del govern municipal" i "la falta de transparència i la més que discutible eficàcia en la gestió del patrimoni, del sòl i dels recursos públics", i acusa l'equip de govern d'estar "fent un ús inadequat i interessat dels diners públics i de la representativitat municipal", supeditant-los "als interessos de partit i la promoció personal".

El manifest es materialitzarà per "la idea de presentar un llistat de greuges i un conjunt de propostes constructives". En el dia de presentar-se ja havia reunit 900 adhesions, que actualment ja superen les 2.000.

Els impulsors, però, no presentaran les signatures a l'Ajuntament, sinó al síndic de greuges, ja que molts dels signants ho van demanar per por a ser inclosos als censos il·legals de l'Ajuntament que recullen els signants en aquest tipus de manifestos.

Els seus impulsors són personalitats de l'àmbit cultural, artístic i del moviment associatiu en general de la ciutat, i neguen cap interès polític i cap possible voluntat de crear una plataforma o candidatura electoral. Entre ells hi ha Joan Carles Doval, propietari del segell discogràfic Picap; Robert Ferrer, de l'Aliança Francesa; Alfons Llobet, del Taller l'Obrador; l'escriptor Antoni Dalmases; Feliu Madaula, d'Els Verds-Alternativa Verda; el fotògraf Lluís Brunet; Xavier Pellicer, vinculat a l'Assemblea d'Okupes de Sabadell; i Ramon Rodríguez, president de l'Associació de Músics Informativa i Cultural de Sabadell (AMICS).

Posteriorment, el 29 abril, es va presentar un altre manifest, anomenat "Manifest per la convivència i la democràcia", amb la demanda de reprendre el diàleg en resposta a la situació de crispació i enfrontament viscuts a la ciutat. Aquest manifest ha estat signat per 55 entitats i 3.056 ciutadans, i els seus impulsors, entre els que hi ha Joan Masferrer de l'associació Nou Temps, neguen que sigui cap contramanifest al "Manifest per una ciutat viva".

El moviment okupa

Un dels col·lectius alternatius que més incomoda a l'Ajuntament és el moviment okupa, que va prendre una gran rellevància a Sabadell l'any 2004, amb nombroses okupacions d'habitatges.

La principal causa d'aquest revifament del problema va ser el desallotjament violent del CSA "Els Maquis", el passat 11 de febrer. A les 8h la policia nacional va esbombar la porta del CSA i de les vivendes a cops de massa, entrant visiblement exaltats i humiliant els okupes. Una quarantena d'efectius i 11 furgones van participar en el desallotjament.

En abandonar l'edifici, els okupes van començar una improvisada marxa denunciativa per al Centre de la ciutat, desplaçant-se al Mercat Central on hi havia les màximes autoritats municipals, i van protagonitzar diversos incidents. Tres dies més tard, en resposta a aquest desallotjament violent va ser okupat el CSA Can Barba.

Aquesta i altres intervencions irregulars van posar els okupes en peu de guerra. Per, exemple, l'intent d'enderroc, per part de l'empresa Enderrocs Sabadell, de l'habitatge okupat "El Palauet", sense ordre judicial, en que la Policia Municipal es va negar a intervenir. Un altre cas és el desallotjament il·legal de "l'Alhambra" el passat mes de març, sense ordre judicial ni denúncia del propietari, en que dos joves van resultar ferits per la policia.

Els "radicals"

Un dels grups alternatius més actius, sobre el que recauen les acusacions de violència per part de l'Ajuntament, és el Casal Independentista Can Capa Blanca, que té membres de luxe com Oleguer Presas. El formen joves del centre de Sabadell, amb els cognoms de les famílies tradicionals de la ciutat, i sense dificultats econòmiques. Són nois amb formació i inquietuds culturals i polítiques al voltant de l'independentisme. La policia, però, nega que tinguin llaços amb la violència al País Basc i molt menys amb ETA, com assegura l'Ajuntament. "Són joves radicals, però no terroristes", subratlla un cap policial.

La violència feixista

Des de fa alguns anys, Sabadell pateix una difícil situació al carrer, on les amenaces i agressions dels grups neofeixistes han esdevingut un problema quotidià que l'Ajuntament, de moment, no ha aconseguit resoldre.

L'origen

La violència feixista a la ciutat va començar per motius racistes. Grups d'skins apallissaven immigrants cada cap de setmana, i mica en mica les pallisses es van estendre a veïns que els reprovaven la seva actitud. Actualment, la violència feixista es una amenaça per qualsevol ciutadà de Sabadell, i especialment si és immigrant, homosexual, parla català, o va vestit d'una manera determinada, obligant a molta gent a alterar el seu recorregut per la ciutat per a evitar certes zones, i complicant l'organització de concerts i actes al carrer per l'existència de moltes zones perilloses.

Un any negre

La situació va començar a empitjorar el passat any 2004. El nombre d'agressions i de denúncies, així com el ressò als mitjans de comunicació, va créixer espectacularment. El mes de març, una multitud es va manifestar sota el lema "Ajuntament: el teu silenci és la nostra sang", demanant responsabilitats a l'Ajuntament, que es dedicava a minimitzar el problema i equiparar-lo a les guerres de bandes, donant a entendre que els anomenats antisistema i els grups feixistes s'enfrontaven mútuament.

Els fets del 20 de febrer de 2004, però, van posar de manifest la magnitud del problema, molt més d'enllà d'un enfrontament entre bandes urbanes. Aquella nit quatre neonazis van apallissar un avi de seixanta anys que caminava pel carrer St. Cugat direcció Carretera de Barcelona. L'avi es va creuar amb el grup a l'alçada de la discoteca Concor on el van començar a increpar, cridant "hoy vamos a abrir cabezas". Els neonazis, inicialment, va seguir el seu camí, però després van tornar enrera, van tirar l'avi a terra i el van començar a apallissar. Després de ser agredit l'avi va entrar al bar Sorginak amb el cap sagnant, des d'on va anar a l'Hospital Taulí on també es van dirigir membres de la Plataforma Antifeixista de Sabadell per interessar-se pel seu estat, a més de diversos veïns, que havien reclamat la presència de la Policia Municipal sense èxit, tot i que té la comissaria a escassos 500 metres del lloc dels fets.

La pressió social

En resposta a aquest problema, ja el 1999 va néixer la Plataforma Antifeixista de Sabadell després d'atacs feixistes a l'Ateneu Popular Insurrecte, al CSO la Fileria i a la CGT, a banda de múltiples agressions a ciutadans. Des de llavors, aquesta plataforma s'encarrega, principalment, de fer un recompte rigorós d'agressions, i de donar assessorament a les víctimes a l'hora de posar denúncia. Segons els seus informes "des del 1999 s'estan comptabilitzant més d'un centenar d'agressions anuals, i moltíssimes més intimidacions i amenaces". Una altra de les seves tasques ha estat alçar la veu per reclamar a l'Ajuntament molta més atenció cap a aquest problema, reclamant un posicionament clar contra la violència, i que es presentés com a acusació particular en els casos denunciats.

Des de la ciutadania també es demanen més educadors socials, que són 11 per tot Sabadell, i es protesta pel fet que molts dels skins són fills dels mateixos policies, cosa que sap tothom a Sabadell i explica la passivitat policial, i per la militància del regidor Juan Carlos Sánchez en el grup feixista "brigadas blanquiazules".

L'actitud de l'Ajuntament

L'any passat, l'Ajuntament va reconèixer, finalment, la gravetat de la situació i va prometre diàleg amb la PAS per parlar del problema. Així va néixer el Pacte per la Convivència, en que es va acordar, entre d'altres coses, posar en marxa un telèfon d'atenció a les víctimes d'agressions, a través del qual s'assessoraria a l'hora de posar denúncia i s'oferirien advocats i atenció psicològica, promesa que mai s'ha arribat a complir.

A principis d'aquest any, a més, el Pacte per la Convivència va ampliar-se a tots els temes considerats, des del seu punt de vista, com a problemàtics per la convivència, incloent el moviment okupa i les associacions de joves, amb el nom, ara, de Comissió per la Convivència. En la pràctica, les reunions del pacte es va convertir en reunions entre representants de tots els partits polítics i dels sindicats, sense que s'hi tractés el tema de la violència feixista. Així doncs, la PAS va decidir abandonar la Comissió, denunciant que s'havia convertit en un nou element de propaganda municipal. Els seus portaveus afirmen que "la PAS està integrada per una trentena d'entitats, algunes de les quals estan sent constantment criminalitzades per l'Ajuntament. S'acusa diversos col·lectius de radicals, d'amenaçar i agredir regidors; de crear un clima de violència a Sabadell, de 'kale borroka'..." i ells han pres "aquestes acusacions com a pròpies".

Darrerament, el govern municipal ha decidit posar en marxa dos òrgans més que arriben amb la promesa de ser, aquest cop sí, la vertadera solució: el "Pacte de Ciutat" i el "Consell Social de Sabadell". Per a crear-los obriran una ronda de contactes amb tots els representants de la societat civil amb la finalitat de recollir les seves opinions sobre temes com la sanitat, la mobilitat, la joventut o l'urbanisme, entre d'altres.

La reactivació del problema

Després d'uns mesos sense agressions, el febrer d'aquest any es va reproduir el problema amb nous actes de violència que van obligar a reactivar un gran dispositiu de seguretat per controlar els grups skins. L'alcalde va enviar una carta a Joan Rangel, delegat del govern a Catalunya, per demanar mesures urgents, i aquest va anunciar tolerància zero amb els violents.

Segons la Delegació del Govern, actualment sis grups skins operen a la ciutat. Els formen uns 30 joves dels barris de la Concòrdia, Covadonga i Torreguitar, que solen anar al centre de Sabadell a la "caça del roig". Es reuneixen en bars o places públiques per ingerir abundants quantitats d'alcohol i després protagonitzen incidents amb grups rivals, immigrants, o qui es trobin al carrer. La mateixa Delegació del Govern reconeix que "són joves fitxats per la policia, que són posats en llibertat immediatament i jutjats per faltes, amb penes ridícules".

La nit del Bemba

La passivitat de l'Ajuntament i la Policia amb els grups feixistes no era la mateixa amb els joves alternatius, especialment reprimits pel govern Bustos.

El Bemba

La situació va arribar a l'extrem l'anomenada "nit del Bemba". El 27 de novembre del 2003, aquest bar celebrava el seu comiat ja que, després de moltes pressions i traves burocràtiques de l'Ajuntament, havia decidit tancar.

El Bemba era un dels bars més populars entre el jovent alternatiu. S'hi reunia el grup Can Capa Blanca i la revista alternativa Ordint la trama. Els veïns es queixaven de "vandalisme, incivisme i destrosses", i solia haver-hi aldarulls perquè hi rondaven skins.

El 27 de novembre era el seu últim dia. Mentre tenia lloc la festa, a 1 la matinada, van aparèixer nombrosos agents de la Policia Nacional i la recentment estrenada "brigada d'intervenció ràpida" de la Policia Municipal (un cos d'antiavalots que a tot Espanya només tenen Madrid, Barcelona i Sabadell) amb destacats membres del consistori, com Paco Bustos, al capdavant (literalment).

Dues furgones policials van col·locar-se una a cada extrem del carrer, bloquejant-lo, i quatre policies municipals van fer tancar al propietari, i desallotjar la gent, mentre les furgones esperaven. En sortir tothom, però, la policia va posar-se nerviosa i va començar a carregar indiscriminadament contra els joves, amb Paco Bustos dirigint a peu de carrer. Es van sentir corregudes, crits i vidres trencats, de les ampolles que els joves van a la policia.

La brutal càrrega policial es va allargar fins que tots els joves van poder fugir, dispersant-se pels carrers de la ciutat. La policia els va perseguir provocant el caos al centre històric, despertant els veïns, amb nombroses càrregues policials, disparant pilotes de goma i colpejant amb les porres.

La càrrega del Sorginak

Però la càrrega més brutal no va tenir lloc al Bemba, sinó a un altre bar d'ambient semblant a l'altre cantó de la ciutat, el Sorginak del carrer Sant Cugat. La policia hi va arribar a les 3:15, després de perseguir els joves que s'havien dispersat. El carrer es va omplir de furgonetes, cotxes i motos de policia, i nou agents van irrompre al local a cops de porra, i disparant pilotes de goma. Van treure tots els clients i treballadors al carrer, i els van tenir més de quaranta minuts amb les mans contra la paret.

Amb tothom en fila, Paco Bustos va començar a passar revista. "¿Tu crees que ése puede ser?", "tiene pinta, pero no va lo suficientemente guarro", "a aquest no l'agafeu, que va molt net", van ser algunes de les frases que es van poder escoltar. Als escollits els agafaven pel coll, els tiraven a terra i els apallissaven entre cinc. Després els emmanillaven i els feien entrar a la furgoneta. Les persecucions també van arribar fins un altre punt, al Mercat Central, on hi va haver més càrregues i detencions.

El balanç

En total hi va haver onze joves detinguts, un hospitalitzat i nou policies ferits. A més, nombrosos cotxes van rebre l'impacte de pedres, segons la policia, i també algunes papereres van ser arrencades i alguns contenidors cremats.

Els detinguts, entre els detinguts hi havia el jugador del F.C.Barcelona Oleguer Presas, van quedar en llibertat el mateix dia, tres sense càrrecs i nou acusats de delictes de desordres públics, danys i desacatament a l'autoritat.

Una vegada tranquil·litzada la situació, un grup de joves van anar a comissaria per conèixer la identitat dels detinguts, i van ser retinguts per la policia sense cap càrrec.

Les repercussions

En les setmanes següents es va crear la Plataforma de Suport als Detinguts de Sabadell, i es va denunciar Paco Bustos, llavors regidor de via pública, i Josep Ayuso, de recursos humans, per amenaces i detenció il·legal. Actualment, estan processats per la justícia, i de les tres vistes prèvies al judici celebrades fins ara, en dues ni s'hi han presentat.

Els ciutadans també va reaccionar, amb una multitudinària manifestació silenciosa sota el lema "Prou violència institucional, absolució detinguts" on van participar més de 3.000 persones.

L'esclat de la crisi

L'origen de l'última polèmica el trobem el passat 14 d'abril. Aquell dia un agent de la policia municipal de Sabadell va detenir David Datzira, de 14 anys, per enganxar un adhesiu amb el lema "estil bustos, no gràcies" al Racó del Campanar de Sabadell.

La detenció

En veure el noi enganxant adhesius en el mobiliari públic, un agent de la Policia Municipal s'hi va acostar per identificar-lo. El noi, espantat, va fugir en bicicleta, i l'agent el va començar a perseguir en moto. El noi va anar des del Racó del Campanar, pel carrer Sant Quirze, seguint pel Carrer Sant Cugat fins a l'alçada del Carrer Mossèn Gaietà, on es va aturar veient-se atrapat pel policia.

Segons testimonis dels mateixos veïns, en aquell moment el policia va tirar la moto al terra, el va empènyer cap a la paret i el va insultar i amenaçar de mort. El noi va començar a cridar, i això va atreure l'atenció de la gent, que va recriminar a l'agent la seva desproporcionada actuació, escridassant-lo i enfrontant-s'hi. L'agent, en veure's quedant en evidència, va desistir i va demanar reforços.

La versió de la família sosté, a més, que li va aplicar una petita descarrega elèctrica al noi, per emmanillar-lo. La versió de l'Ajuntament, en canvi, sosté que el jove va tirar de la moto el policia, el va agredir i lesionar, i li va trencar l'uniforme, extrem negat per diversos testimonis presencials.

Després d'arribar els reforços, el noi va ser traslladat a la comissaria de la Policia Municipal, on durant una hora va ser interrogat per 5 agents, sense poder contactar amb la seva família ni comptar amb la presència d'un advocat, i sent obligat a parlar en castellà.

Jordi Datzira, el seu pare, va arribar posteriorment, i va mantenir una reunió amb el responsable de la Policia, Paco Bustos. Segons Datzira, "em va intentar convèncer que no posés denúncia i que allò era un incident sense importància, una criaturada".

El noi va ser obligat a tornar a declarar a la comissaria de la Policia Nacional. Després, a les 2 de la matinada, va ser posat en llibertat amb càrrecs de desobediència a l'autoritat, resistència a l'autoritat i, inexplicablement, pintar amb un esprai.

Les reaccions dels polítics

La versió de l'Ajuntament, explicada pel tinent d'alcalde Joan Carles Sánchez, va ser emparar-se en que "no es poden posar enganxines al mobiliari públic, és un tema de bon rotllo, en aquest cas el policia li va anar a demanar les dades perquè això no es pot fer, el noi va fugir i quan el va detenir li va donar un cop al policia".

Curiosament, Joan Carles Sánchez va deixar clar que el policia va detenir el noi abans que aquest es resistís ni, suposadament, agredís al policia. Manuel Bustos, però, va negar que hi hagués directrius polítiques, tot i les declaracions de membres de la plantilla de la Policia que afirmaven que "hi ha ordres".

El portaveu del PSC, Joan Manau, va sortir al pas de les acusacions i dels testimonis que parlaven de brutalitat policial, dient que "l'Ajuntament no es pot moure per rumors i el que hem fet és obrir expedients a la policia i una investigació per saber realment quins fets han ocorregut". En la mateixa línia, la consellera d'interior Montserrat Tura va anunciar una investigació per "esbrinar si l'agent de la Policia Municipal va actuar de manera inadequada i, en cas que ho fes, cal emprendre les accions disciplinàries que corresponguin".

La manifestació reprimida

L'endemà mateix de la detenció, el 15 d'abril, un centenar de persones es van manifestar davant l'Ajuntament de Sabadell sota el lema "l'Ajuntament ordena, la Policia tortura", omplint dels mateixos adhesius pels que va ser detingut el jove, com a mesura de protesta, la façana de l'edifici.

En un moment donat, dos agents de la Policia Municipal van sortir de l'Ajuntament cridant i ruixant amb esprai immovilitzador als manifestants. Quan un d'ells va intentar fer una fotografia, un dels policies va començar a perseguir-lo per tota la plaça Sant Roc. Un home va posar-se enmig del policia i el jove, i també va ser ruixat amb l'esprai.

La resta de manifestants van començar a escridassar al policia, demanant-li explicacions, i amb crits de "aquesta és la seva democràcia". La cinta de vídeo que mostra els fets, àmpliament reproduïda a diversos mitjans, permet observar que un agent rep instruccions d'algú de dins l'Ajuntament abans de sortir-ne. En arribar la premsa, sense saber que havien estat ja gravats en vídeo, els policies es va retirar a l'interior de l'Ajuntament.

La renúncia de Paco Bustos

Després de la detenció del noi i les posteriors actuacions policials, la pèrdua de confiança dels ciutadans en la Policia Municipal es va acabar de consumir. El responsable polític de la Policia, Paco Bustos, en va pagar el preu polític, encara que ell va assegurar que renunciava per les constants amenaces que van patir ell i la seva família en els seus dos anys en el càrrec.

La roda de premsa

Paco Bustos va anunciar la seva decisió el 19 d'abril, en una roda de premsa en la que va ser acompanyat per tots els portaveus municipals, i en que no va poder aguantar l'emoció en relatar la situació per la que estava passant. Bustos va explicar que la situació s'havia tornat insostenible per a ell quan els "antisistema" "han tocat les meves filles". Bustos va explicar que es referia, concretament, a les burles que va patir la seva filla gran, de 7 anys, per part dels seus companys de classe, que la van humiliar després que el dia anterior la policia dirigida per Paco Bustos hagués detingut un noi de 14 anys per enganxar l'adhesiu "estil bustos no gràcies".

Segons ell, el detonant definitiu de la seva renúncia va tenir lloc quan, coincidint amb les manifestacions de repulsa contra aquest acte, diversos grups de joves d'estètica alternativa havien estat cercant la seva casa, preguntant als veïns, situació que va desembocar en un desagradable fet la matinada del 18 al 19 d'abril, en que un grup de joves van presentar-se a casa seva a les 3 i mitja de la matinada, i van cridar-li a través de l'interfòn: "Fill de puta, ja sabem on vius tu i les teves filles. T'hem trobat."

Els precedents

Segons un ampli informe distribuït pel departament de comunicació de l'Ajuntament a tots els mitjans, aquest no era el primer cop que Bustos o altres regidors patien la intimidació de grups violents.

L'11 de febrer del 2004, un grup d'okupes van boicotejar un homenatge al desaparegut Domènec Altimira al Mercat Central, insultant, escopint i agredint, segons ells diuen, als regidors de Sabadell. L'Ajuntament afirma disposar d'un vídeo en què s'observa l'agressió d'un grup de joves al regidor Paco Bustos. El col·lectiu okupa va reconèixer llavors el seu error, al contrari que en aquesta ocasió, en que neguen cap relació amb les amenaces a Bustos, i asseguren que no han organitzat cap cacera del domicili de Bustos perquè, per començar, ja fa temps que saben on és, molt a prop del desallotjat centre social "els maquis", precisament el desallotjament del qual va provocar els incidents de l'11 de febrer.

Anteriorment, diversos polítics sabadellencs van patir amenaces o actes vandàlics, com per exemple un regidor del PP a qui li van pintar les sigles d'ETA al cotxe quan anava a recollir el seu fill d'un acte a la festa major del 2004, o les trucades i anònims amb amenaces de mort a tres regidors del PSC el dia del tancament del Bemba. Diversos regidors, a més, havien canviat els seus fills de col·legi davant la persecució que deien que patien. L'Ajuntament també responsabilitza els "antisistema" de la cremada de diverses barraques de la festa major alternativa del 2004, encara que les principals barraques cremades eren de col·lectius alternatius.

Les reaccions

Tots els grups polítics van reaccionar ràpidament a la renúncia, i van condemnar rotundament els fets denunciats pel regidor. La Consellera d'Interior de la Generalitat, Montserrat Tura, va afegir-se a la condemna i va afirmar que "el lloc per protestar per una mala gestió no és la casa d'un regidor, sinó l'Ajuntament de la ciutat".

Els col·lectius alternatius van celebrar la dimissió de Paco Bustos que, segons ells, es va produir per responsabilitat política i no per amenaces de les que Bustos no en va aportar proves, i van denunciar la utilització de la situació personal de Paco Bustos per part de l'Ajuntament. Segons diverses informacions la renúncia va obeir a ordres del Partit dels Socialistes davant l'escàndol de la detenció del noi de 14 anys, que va tenir un important ressò mediàtic a nivell estatal.

Xavi Pellicer, portaveu de l'Assemblea d'Okupes de Sabadell (AOS) va assegurar que "aquesta argumentació és una cortina de fum per tapar els motius reals de la seva dimissió. El veritable motiu és la seva incompetència i les reaccions que han provocat les últimes actuacions policials més enllà de Sabadell. Creiem que des del Parlament i des de la cúpula socialista catalana han exigit la dimissió de Paco Bustos". Per la seva banda, Joan Carles Doval, de la discogràfica Picap i un dels impulsors del Manifest per una Ciutat Viva, va afirmar "que si les amenaces son veritat això és lamentable. Però hem de dir que la credibilitat dels germans Bustos és dubtosa i per tant no sé si aquestes acusacions son certes. De tota manera el que hem de celebrar és que hagi plegat".

El relleu

Després de la renúncia de Paco Bustos, Joan Carles Sánchez, va assumir provisionalment el càrrec al davant de l'àrea de seguretat ciutadana. En una entrevista concedida poc després de rellevar Paco Bustos, Joan Carles Sánchez va mostrar-se conciliador i, a més de repetir les consignes de partit davant els temes més calents que se li critiquen, va sorprendre en afirmar que "hi ha uns col·lectius que necessiten mostrar la seva discrepància amb l'Ajuntament i prou, la seva expressió pot ser més o menys encertada, però només lluiten per a que la societat funcioni de manera diferent sense aplicar violència a qui discrepa d'ells, com fa l'extrema dreta".

La resposta al carrer

En resposta a la detenció, i a l'actuació policial en la manifestació de l'endemà, en les setmanes següents es van convocar diverses concentracions per protestar contra aquests fets.

La protesta dels estudiants

El dimarts 26 d'abril, més d'un miler de joves i professors de diversos instituts de Sabadell es van concentrar a les 12 del migdia davant l'Ajuntament per protestar contra la detenció del jove que enganxava adhesius amb el famós "estil bustos, no gràcies". Els estudiants, que també van protestar a través d'una vaga, van ser convocats pel sindicat estudiantil Alternativa Estel i les assemblees d'estudiants dels instituts de Sabadell.

En la concentració, els joves van llegir un manifest de suport al detingut, i van exhibir pancartes amb inscripcions com "Prou repressió contra el jovent que lluita" i "Menys repressió i menys mentides".

Després de concentrar-se a la Plaça Sant Roc, els joves van recórrer els carrers del centre de la ciutat fins arribar a l'institut Pau Vila, del barri de Gràcia, on estudia el noi detingut. Durant el recorregut, els manifestants van arribar a tallar a la circulació algunes vies neuràlgiques de la ciutat com la Rambla, o la carretera de Barcelona. Posteriorment, un grup d'uns 300 joves es van dirigir a la comissaria de la Policia Municipal, que és molt a prop de l'institut, on van protagonitzar una asseguda, tallant la circulació.

Un portaveu d'Alternativa Estel, Miquel Oca, va declarar que "volem donar suport al detingut i, a la vegada, volem denunciar l'Ajuntament per les seves polítiques populistes i la repressió cap als joves. Per això també demanem la dimissió de Manuel Bustos". Per la seva banda, Carme Lamarca, professora del noi detingut, va definir-lo com "un alumne exemplar" i va afirmar que "tot plegat ha estat molt desproporcionat, perquè els joves reben els atacs per dues bandes. De d'altres grups que no estan d'acord amb ells i de la Policia, que no actua de forma justa".

La manifestació del MPS

L'endemà dia 27, a les 7 de la tarda, coincidint amb el ple municipal del mes d'abril, el Moviment Popular de Sabadell va convocar una nova manifestació, que va reunir també més de mil persones, per protestar contra l'estil Bustos i l'actuació policial.

La manifestació demanava la dimissió total del regidor Paco Bustos, que va deixar les seves responsabilitats de seguretat ciutadana però continuava com a tinent d'alcalde de Territori.

Entre els manifestants hi havia gran una majoria de joves, però també gent de totes les edats i veïns del carrer Mossèn Gaietà que havien presenciat la detenció de David Datzira.

La protesta va coincidir amb una concentració de protesta de treballadors de l'empresa de recollida d'escombraries SMATSA, en vaga per la negociació del conveni, que van protagonitzar algun incident com el llançament de bosses d'escombraries i ous contra l'Ajuntament.

En finalitzar la protesta, diversos membres de l'MPS van lliurar en mà a l'alcalde, Manuel Bustos, un manifest en contra de "l'ús partidista de les institucions i instruments municipals" que al seu entendre duu a terme el consistori. El text demanava la retirada de les acusacions contra els moviments juvenils i denunciava la intenció de criminalitzar-los per tapar "la incapacitat" de l'Ajuntament per fer front a problemes com ara les agressions neonazis.

El manifest acusava l'equip de govern de mentir de manera compulsiva i de voler amagar que la Policia Municipal ha actuat de manera violenta, i també afirmava que el motiu real de la dimissió de Paco Bustos com a responsable de seguretat ciutadana va ser la incapacitat per afrontar els errors dels agents. Exigia, també, "la retirada de les acusacions contra diversos col·lectius del moviment, la dimissió de Paco Bustos de totes les seves funcions i un canvi estructural d'actuació de l'Ajuntament".

La veu d'Oleguer

Bustos també va trobar-se crítiques des d'un àmbit poc habitual. El futbolista sabadellenc del F.C.Barcelona Oleguer Presas, va dedicar un gol "a un noi de 14 anys que va ser detingut a Sabadell la setmana passada per enganxar adhesius contra la gestió de l'alcalde Bustos. Està passant un moment difícil i és important tenir aquest gest amb el pobre noi".

Oleguer Presas va afirmar en una entrevista que l'Ajuntament "ha apostat per la confrontació i l'increment de la violència institucional", i va valorar la dimissió del regidor responsable de la Guàrdia Urbana, Paco Bustos, com "un intent per fer creure que ells són les víctimes". Oleguer també va denunciar l'interès municipal de "de controlar l'opinió pública".

Entrevistat sobre el tema a "Els matins de Catalunya Radio", Oleguer va demanar al govern de l'Ajuntament un canvi d'actitud, i va recriminar l'actuació de la policia i l'Ajuntament en altres situacions com el cas Bemba. Oleguer també va aclarir que havia volgut participar en el programa per rebatre una entrevista a l'alcalde Bustos.

La ruptura del tripartit

Tot aquest rebombori al carrer va acabar arribant a l'Ajuntament, on el govern tripartit es va anar dividint, i l'oposició va aprofitar el moment per intensificar la crítica al govern municipal.

La crisi al consistori

Convergència i Unió va amenaçar amb demanar la dimissió de Paco Bustos i Joan Manau en cas que no reponguessin el seu plec de preguntes sobre l'actuació durant la crisi, i va denunciar que el govern s'aferrava al victimisme per negar la crítica.

L'Entesa, per la seva banda, va criticar la falta d'un model de futur per la ciutat, i els nombrosos problemes com la mobilitat, la manca d'escoles bressol, i la mala atenció sanitària.

La indignació dels hereus de l'alcalde Farrés va anar en augment després de la polèmica intervenció del tinent d'alcalde Joan Manau al programa "La nit al dia" del canal 33, en que va acusar els entesistes de donar cobertura a la violència dels grups antisistema. L'Entesa va decidir denunciar Joan Manau per les greus acusacions, i va voler aclarir que ells sempre que han denunciat actes violents de qualsevol signe, i han condemnat les circumstàncies dimissió Paco bustos, però van lamentar que l'Ajuntament oferís una visió tan "interessada i parcial", utilitzant la situació de Paco bustos per desviar l'atenció de les responsabilitats. Van demanar la dimissió total d'aquest, per a poder reconduir la situació, i la de Joan Manau per haver acusat els grups antisistema de promoure la kale borroka.

L'inici de la fi del pacte

El pacte per Sabadell va començar a perillar a partir d'aquesta crispació política. Els socis del PSC, Esquerra i Iniciativa, van iniciar processos de reflexió plantejant a les bases la possibilitat d'abandonar el govern. Per als ecosocialistes, les últimes actuacions posaven de manifest un estil diferent del seu. A més, segons algunes fonts, el grup local va rebre instruccions de la direcció comarcal per abandonar el govern. Els motius que defensaven alguns dels càrrecs del partit, com Ramon Álvarez, era que "els votants d'icv no entendrien que continuéssim, i no es pot estar apoltronat al govern a qualsevol preu".

En el cas d'Esquerra, van obrir un procés per consultar a la militància, i convidant al diàleg als promotors del manifest per una ciutat viva, per copsar l'opinió de tothom. Esquerra va posar com a condició per continuar que l'Ajuntament canviés d'estil, i que es revisés el model policial.

La oposició va valorar de forma diversa aquests moviments dels socis del psc. El PP va estimar que eren només pressions al PSC per a aconseguir una millor posició dins el govern. Convergència, per la seva part, va recordar que quan ells van sortir esquerra i iniciativa els van criticar durament, i va criticar que el pacte no es trencaria per voluntat dels grups locals, sinó per ordres de partit. L'Entesa va explicar que ho valoraria positivament, ja que era el que demanaven des del primer dia, però que arribava massa tard.

Al PSC, Joan Manau es va mostrar sorprès perquè, després de 6 anys, els seus socis obrissin un procés de reflexió per deixar el govern, ja que fins llavors no havien detectat una posició tan dràstica. El grup socialista va demanar que Esquerra i Iniciativa no expressessin les seves divergències a través dels mitjans de comunicació sinó a les reunions de govern, per rebaixar la crispació.

Tal com lamentava Manau, Esquerra i Iniciativa van caure en un seguit de declaracions en que donaven pràcticament per trencat el pacte. Això va provocar que el PSC prengués la decisió, en una reunió del partit, i el mateix Bustos declarés que, a la pràctica, ERC i ICV ja eren fora del govern. Els socialistes van queixar-se, també, que els seus socis únicament estiguessin allargant la seva sortida per desgastar-los electoralment.

La ruptura

El divendres 6 de maig va tenir lloc la reunió del tripartit en que, en principi, s'havien de discutir les discrepàncies, però que va servir per ratificar la ruptura. La reunió va durar 2 hores i mitja, i totes tres parts van assistir-hi tenint clar que el pacte es trencaria.

Després de la reunió, Iniciativa es considerava expulsada del govern, mentre que segons el PSC la ruptura es devia a les discrepàncies dels socis. Segons Bustos, "la inestabilitat política no es pot mantenir mes temps", i com a alcalde va haver de posar els interessos de la ciutat per davant dels del partit, cosa que precisament se li havia criticat en voler governar en coalició en benefici partidista del psc.

Bustos va declarar que "no els he fet fora ni se'n van, sinó que és una nova situació política", i va justificar la ruptura a conseqüència de les declaracions dels representants d'aquestes dues organitzacions en les quals criticaven les últimes actuacions de l'executiu municipal.

Iniciativa havia volgut reconduir la situació, mentre que ERC ja havia dit que el pacte es trencava abans d'entrar a la reunió. Segons la versió de l'Ajuntament, en la reunió Esquerra i ICV van expressar la seva voluntat de marxar. El PSC també va voler reconduir la situació, oferint aquesta possibilitat als seus socis a canvi que aquests rectifiquessin públicament, cosa que ni Esquerra ni Iniciativa van voler acceptar.

Amb la sortida d'Esquerra i Iniciativa, els socialistes passaven a governar en solitari, gràcies a la majoria absoluta que van obtenir el 2003, amb 15 dels 27 escons.

Les valoracions

L'oposició va valorar positivament la sortida d'ERC i ICV del govern, ja que això, segons ells, deixava l'estil del PSC sense cap cobertura política. Isidre Soler va recordar que la ruptura del pacte no tancava la crisi, ja que el PSC no havia admès responsabilitats. Convergència va afirmar que era "previsible", i que confirmava que ells van tenir raó en marxar, 6 mesos abans, ja que era molt difícil treballar amb el grup majoritari. Per la seva part, el PP va criticar que aquesta sortida era un acte d'oportunisme polític.

El nou cartipàs

Una setmana després, l'alcalde Bustos va presentar el nou cartipàs de l'executiu, en que es reforçaven les àrees que van protagonitzat la crisi: relacions ciutadanes i seguretat.

Ramon Burges es va convertir en nou tinent alcalde en les àrees de convivència, educació i seguretat. Paco Bustos, que havia dimitit al capdavant de la Policia Municipal, va passar a portar medi ambient, territori, obres públiques, mobilitat, transport, recollida i tractament de residus. Montserrat Capdevila va assumir serveis centrals i promoció, mentre que Joan Manau es va quedar amb serveis personals i Joan Carles Sánchez amb urbanisme, habitatge i patrimoni.

Amb la reorganització van desaparèixer 2 comissionats, que suposaran un estalvi de 150.000 euros/any. En la roda de premsa de presentació, Manuel Bustos va elogiar els grups que van sortir del govern, i va voler mantenir la seva oferta de dialogar i compartir il·lusió. Bustos també va afirmar que amb el nou cartipàs la ciutat hi surt guanyant, i es manté la capacitat per tirar endavant els projectes de la ciutat, i va instar tots els grups a col·laborar.

La nova oposició

Les forces sortints del consistori, van afirmar que obren ara una etapa d'oposició constructiva i lleialtat institucional. Esquerra va fixar el gran error del pacte no haver creat una comissió de govern per coordinar-se, i va criticar que el PSC hagués pres decisions unilaterals en nom del govern. Iniciativa, per la seva banda, va lamentar que el PSC no hagués sabut encaixar les critiques. La nova oposició va manifestar també el seu temor que la nova situació creï una divisió entre bons i dolents: amb mi, o contra mi.

La treva

Amb aquesta sortida del govern, la tensió política va començar a minvar. Esquerra i Iniciativa van assumir el seu paper en l'oposició, i el PSC el seu rol de govern en solitari, ara sense cap cobertura d'altres formacions a la seva gestió, i amb una vertadera oposició al davant.

Al carrer, la pressió també es va començar a reduir, gràcies al principi d'acord al que ha arribat l'Ajuntament amb els col·lectius alternatius. El govern va prometre més diàleg amb el Moviment Popular de Sabadell, menys pressió policial, noves polítiques d'ajuda als joves, i formar un front contra la violència feixista, a canvi que els alternatius aturessin les contínues protestes al carrer.

Però l'acord més significatiu va produir-se en un altre camp. Gràcies a la mediació de la Federació d'Associacions de Veïns, l'Ajuntament va cedir dos locals municipals a les Assemblees de joves a canvi del desallotjament voluntari del CSA Can Barba, okupat des del febrer del 2004, i que es destinarà a un centre de formació ocupacional.

Després de prop més d'un mes de negociacions discretes, la FAV va arribar amb un acord satisfactori amb l'Ajuntament, que es va comprometre a cedir-los l'ex-local del Casal d'Avis a Can Deu i un local municipal del sector Covadonga. La FAV, al seu torn, el va cedir a les diferents Assemblees de joves, responsabilitzant-se dels possibles danys que puguin patir. El manteniment ordinari i els serveis bàsics, com llum i aigua, aniran a càrrec de l'Ajuntament, però els espais seran completament autogestionats.

El moviment alternatiu va mostrar-se en principi recelós i incrèdul, i va queixar-se que la intenció de l'alcalde és fer-los callar, posant de manifest el clientelisme de l'estil Bustos. En rebre el local de Can Deu (l'altre ni el compten perquè és massa petit) representants de l'assemblea de joves del nord es mostraven perplexos i satisfets. En aquest local, de 400 metres quadrats, hi tenen dipositades moltes esperances. Entre els projectes que preparen, que fins ara intentaven desenvolupar al CSA Can Barba, hi ha tallers de grafitis, taller de teatre, sala d'estudi, nits temàtiques de flamenc o hip-hop, dinars populars... Un centre cívic, no només per a joves, però autogestionat sense permisos especials ni limitacions.

Multimèdia

Documents

Cronologia d'agressions feixistes:

<http://aurigm.com/download/cronologia-agressions-feixistes.pdf>

Videos

Incidents en la inauguració del mercat central:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/incidents-inauguracio-mercat-central>

El pare de David Datzira llegeix el relat dels fets:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/jordi-datzira-detencio-fill>

Joan Carles Sánchez dona la seva versió de la detenció:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/joan-carles-sanchez-detencio-noi>

La policia persegueix i agredeix un manifestant que protestava per la detenció:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/agressio-a-manifestant>

Jordi Datzira explica l'actitud del seu fill els dies següents a la detenció:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/jordi-datzira-actitud-fill>

Amiga del detingut mostra la seva sorpresa i li dona suport:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/amiga-david-datzira-sorpresa>

Noi de l'edat del detingut critica l'estil Bustos:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/noi-critica-bustos>

Joan Carles Doval exposa els problemes de la ciutat:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/joan-carles-doal-radiografia-ciutat>

Joan Carles Sánchez valora l'actuació policial:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/joan-carles-sanchez-actuacio-policia>

Joan Carles Sánchez explica l'obertura d'un expedient informatiu:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/joan-carles-sanchez-expedient-informatiu>

Joan Manau explica la resposta de l'Ajuntament:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/joan-manau-resposta-Ajuntament>

Montserrat Tura condemna les amenaces a Paco Bustos:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/montse-tura-condemna>

Representant del moviment alternatiu es desmarca de les amenaces:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/video/moviment-alternatiu-desmarca>

Audios

Manuel Bustos parla de la detenció del noi:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/audio/manuel-bustos-detencio-noi>

La roda de premsa de renúncia de Paco Bustos:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/audio/roda-premsa-renuncia-paco-bustos>

Lectura del manifest de la concentració del 27 d'abril:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/audio/lectura-manifest-manifestacio-27-abril>

Entrevista a Oleguer Presas a 'Els matins de Catalunya Radio':

<http://aurigm.com/tensioasabadell/audio/entrevista-oleguer-matins-catradio>

Joan Carles Sánchez (PSC) parla després de la reunió del tripartit:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/audio/joan-carles-sanchez-despres-reunio>

Després de trencar el tripartit, Josep Maria Civis d'ERC expressa la seva opinió:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/audio/josep-maria-civis-despres-reunio>

Fotos

Àlbum: L'estil Bustos:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/fotos/estil-bustos>

Àlbum: El moviment alternatiu:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/moviment-alternatiu>

Àlbum: La nit del Bemba:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/fotos/nit-bemba>

Àlbum: les agressions feixistes:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/fotos/agressions-feixistes>

Àlbum: La detenció del noi:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/fotos/detencio-noi>

Àlbum: La renúncia de Paco Bustos:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/fotos/renuncia-paco-bustos>

Àlbum: la concentració d'estudiants del 26 d'abril:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/fotos/concentracio-estudiants-26-abril>

Àlbum: la manifestació del 27 d'abril:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/fotos/manifestacio-27-abril>

Àlbum: La ruptura del tripartit:

<http://aurigm.com/tensioasabadell/fotos/ruptura-tripartit>

Enllaços

Ajuntament de Sabadell:

<http://www.sabadell.net>

Revista "Ordint la trama":

<http://www.ordintlatrama.com>

Entrevistes relacionades, per Víctor Colomer:

<http://www.drac.com/cac/>

Notícies a e-notícies:

<http://www.e-noticies.com/default.asp?filtroBusqueda=bustos>

La cobertura de vilaweb:

<http://www.nosaltres.com/www/cercar?consulta=bustos>

Independent Media Center:

<http://barcelona.indymedia.org>

Sabadell a Flickr:

<http://www.flickr.com/photos/tags/sabadell>

L'estil Bustos al racocatala:

<http://www.racocatala.com/hemeroteca.php?que=bustos>

L'estil Bustos a la blogosfera catalana:

<http://www.technorati.com/cosmos/search.html?url=estil+bustos>